

Nyhetsbrev om EU-rätt nummer 4 2022

Innehåll

INLEDNING	2
AVGÖRANDEN I SVENSKA DOMSTOLAR, M.M.	2
Processrätt	2
Ansökan om utdömande av vite hindrade inte åtal	2
Upphandlingsrätt	3
EU-DOMSTOLEN	4
Avgöranden i svenska mål	4
Förslag till avgöranden i svenska mål	4
Institutionell rätt och allmänna principer	4
Dubbla förfaranden i mål om skattebrott och skattetillägg godtas	4
Processrätt	6
Tjeckisk järnvägsmyndighet ansågs inte vara en domstol i den mening som avses i artikel 267 FEUF	6
Skatterätt	7
Förskottsbeskattning av utdelning inom gränsöverskridande koncern ansågs strida mot direktiv	7
Konkurrensrätt m.m.	9
Inre marknaden och fri rörlighet	9
Inrikes och rättsligt samarbete	9
Tilltalad som avsiktligt undandrar sig lagföring kan sakna rätt till ny rättegång efter fällande dom	9
Informationssamhället	11
Arbetsrätt	11
Arbetstagare hos bemanningsföretag har rätt till samma semesterlöneförmåner som arbetstagare vid företaget där arbetet utförs	11
Konsumenträtt	13
Konsumentskyddet trumfar regler om rättskraft	13
Migrationsrätt	15
Miljö rätt	15
EU-RÄTTEN I SVENSKA JURIDISKA TIDSKRIFTER	15
NYA MÅL	15
DET HÄNDER I EU-DOMSTOLEN	15
FRÅN LAGSTIFTNING SAR BETET	16
Åtgärder för en jämnare fördelning av boende för vissa skyddsbehövande - Prop. 2021/22:250	16
Anpassningar till EU:s marknadskontrollförordning – del 2. Prop. 2021/22:238	16

INLEDNING

Välkommen till det fjärde Nyhetsbrevet för år 2022. Rapporteringen i detta nummer avser maj månad 2022, som var en relativt stillsam månad i EU-domstolen. I numret rapporteras bl.a. om ett antal avgöranden från EU-domstolens stora avdelning där nationella processrättsliga principer, framför allt regler om rättskraft, ställs mot skyddet för konsumenter enligt EU-direktivet därom, under "Konsumentskyddet trumfar regler om rättskraft". Domstolen har även haft att uttala sig om i vilken mån dubbla förfaranden i mål och skattetillägg och skattebrott kan godtas, vilket rapporteras under "Dubbla förfaranden i mål om skattebrott och skattetillägg godtas", där det ska tilläggas att det inte framgår om de båda förfarandena var oberoende av varandra i fråga om utredningen av sakomständigheter.

Även Högsta domstolen har prövat principen *ne bis in idem*, denna gång rörande frågan om ett utdömt vite hindrade ett senare åtal, vilket rapporteras nedan under "Ansökan om utdömande av vite hindrade inte åtal".

AVGÖRANDEN I SVENSKA DOMSTOLAR, M.M.

Processrätt

[Ansökan om utdömande av vite hindrade inte åtal](#)

Högsta domstolen har i beslut den 11 maj 2022 i mål Ö 1104-21 prövat om en ansökan om utdömande av vite grundat på ett föreläggande att frakta bort uttjänata fordon hindrar ett åtal för miljöbrott avseende förvaringen av fordonen i tiden före föreläggandet.

Den 15 december 2016 förelades JoK av bygg- och miljönämnden att vid vite, senast ett halvår efter att beslutet fått laga kraft, till en behörig mottagare frakta bort 15 uttjänata fordon som fanns på hans fastighet. Beslutet fick laga kraft den 2 november 2017. Fordonen hade – med undantag av fyra fordon – inte fraktats bort inom den angivna tiden. Bygg- och miljönämnden ansökte den 26 juni 2018 om utdömande av vitet. Den 8 oktober samma år förpliktade mark- och miljödomstolen JoK att, efter viss jämkning, betala vitet. JoK åtalades den 12 oktober 2018 för miljöbrott. Enligt åtalet hade han under perioden april–14 december 2016 på sin fastighet förvarat ett stort antal uttjänata fordon på ett sätt som kunnat medföra en förorening som är skadlig för människors hälsa, djur eller växter i en omfattning som inte har ringa betydelse. Tingsrätten fann att det utdömda vitet inte utgjorde hinder mot att pröva åtalet avseende förvaringen av uttjänata fordon och dömde JoK för miljöbrott. Påföljden, som avsåg också ett annat brott, bestämdes till 100 dagsböter. Hovrätten har funnit att åtalet byggde på att JoK förvarat 15 uttjänata fordon på sin fastighet och att vitesföreläggandet avsåg samma fordon. Det förhållandet har enligt hovrätten inneburit att samma faktiska omständigheter gjorts gällande i de två förfarandena. På grund av rätten att inte bli lagförd eller straffad två gånger för samma brott har det därmed funnits hinder mot åtalet. Hovrätten har därför avvisat åtalet i den del som avser förvaring av uttjänata fordon. JoK frikändes från åtalet i övrigt.

Frågan i Högsta domstolen var om åtalet för förvaring av de uttjänata fordonen avsåg samma gärning som det vitesföreläggande att frakta bort fordonen som legat till grund för ansökan om att döma ut vitet.

Högsta domstolen anförde att vid bedömningen av om åtalet för miljöbrott avser samma gärning som det föreläggande som legat till grund för utdömandet av vite ska en jämförelse göras mellan den gärning som beskrivs i åtalet och utformningen av vitesföreläggandet. Åtalet och vitesföreläggandet **avsåg samma uttjänta fordon och de förvarades på JoKs fastighet**. Det saknar betydelse att fyra av fordonen inte fanns kvar vid tidpunkten för utdömande av vitet. Den överträdelse som prövades i förfarandet om utdömande av vite avsåg JoKs underlåtenhet att frakta bort samtliga fordon som omfattades av föreläggandet. JoK har gjort gällande att denna underlåtenhet utgör samma faktiska handlande – förvaring – som avses med åtalet då han inte kunnat upphöra med detta utan att det agerande som avses med föreläggandet hade påverkats. **Vad som läggs JoK till last i åtalet är enligt Högsta domstolen att han förvarade fordonen på fastigheten** på ett sådant sätt att förvaringen typiskt sett har kunnat medföra en förorening till skada för miljön. Denna handling **sammanfaller inte med JoKs underlåtenhet att följa vitesföreläggandet, som är preciserat till en skyldighet att frakta bort fordonen**. Dessutom skiljer sig förvaringen och underlåtenheten att följa vitesföreläggandet åt i tiden. Förvaringen avser enligt åtalet tiden april–14 december 2016. Ansökan om att döma ut vitet har sin grund i en förpliktelse som gällde under tiden 2 november 2017–2 maj 2018. De faktiska omständigheter som ligger till grund för åtalet kan inte anses utgöra identiska eller i allt väsentligt samma fakta som de omständigheter som omfattas av vitesföreläggandet. Det är alltså **inte fråga om samma gärning**.

Upphandlingsrätt

Högsta förvaltningsdomstolen har den 13 maj 2022 i mål 5807-19, not. 16/2022, meddelat dom efter EU-domstolen förhandsavgörande i mål C-461/20, Advania (EU:C:2022:72). Frågan i målet var om en ny leverantör, som sedan den ursprungliga leverantören försatts i konkurs övertar enbart den ursprungliga leverantörens rättigheter och skyldigheter enligt ett upphandlat ramavtal, ska anses ha inträtt i dennes ställe, vilket är en förutsättning för att en ny upphandling av avtalet inte ska behöva göras.

EU-domstolens svar på begäran om förhandsavgörande var följande: Artikel 72.1 d) ii) i upphandlingsdirektivet ska tolkas så, att en ekonomisk aktör som, till följd av den ursprungliga leverantörens konkurs och upplösning, endast har övertagit leverantörens rättigheter och skyldigheter enligt ett ramavtal med en upphandlande myndighet ska anses delvis ha inträtt i den ursprungliga leverantörens ställe till följd av företagsomstruktureringar, i den mening som avses i den bestämmelsen.

HFD uttalade att det genom EU-domstolens dom står klart att en ny leverantör som övertar enbart den ursprungliga leverantörens rättigheter och skyldigheter enligt ett ramavtal ska anses ha inträtt i den ursprungliga leverantörens ställe i den mening som avses i 17 kap. 13 § första stycket 1 lagen om offentlig upphandling, om övertagandet är föranlett av den ursprungliga leverantörens konkurs. Någon ny upphandling behöver då inte göras, förutsatt att övriga förutsättningar i 13 § är uppfyllda. I det aktuella fallet var samtliga förutsättningar uppfyllda för att ett byte av leverantör i ramavtalen skulle få ske utan en ny upphandling. Det saknades därmed grund för att förklara ramavtalen mellan Kammarkollegiet och Advania ogiltiga. Advanias och Kammarkollegiets överklaganden skulle därför bifallas, kammarrättens dom upphävas och förvaltningsrättens avgörande fastställas.

EU-DOMSTOLEN

EU-domstolen har under maj 2022 meddelat [31 domar](#) som publicerats i rättsfallssamlingen, varav [fem domar](#) från stora avdelningen. Ingen av de domar som meddelats rör mål där förhandsavgörande begärts av svensk domstol. Under samma period har generaladvokaterna lämnat [19 förslag till avgörande](#). Inget av dessa förslag rör Sverige i denna mening. [Pressmeddelanden](#) har lämnats angående ett antal av dessa avgöranden och förslag, men ofta även om annat av mer generellt intresse.

För närvarande är [fyra mål](#) där svensk domstol begärt förhandsavgörande anhängiga vid EU-domstolen. Länken ger tillgång till begäran om förhandsavgörande eller EUT-meddelandet om begäran. Av dessa framgår respektive domstols fråga eller frågor, och, i de fall som begäran finns tillgänglig, det resonemang som ligger till grund för begäran om förhandsavgörande. Hänskjutande domstol är Högsta domstolen (tre fall), Hovrätten för Nedre Norrland och Överklagandenämnden för studiestöd (ett mål vardera).

Avgöranden i svenska mål

Förslag till avgöranden i svenska mål

Institutionell rätt och allmänna principer

Se nedan under Konsumentskyddet trumfar regler om rättskraft.

[Dubbla förfaranden i mål om skattebrott och skattetillegg godtas](#)

EU-domstolen, första avdelningen, har i dom den 5 maj 2022 i mål C-570/20, BV, prövat en begäran om förhandsavgörande från Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) angående tolkningen av artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Begäran har framställts i ett brottmål mot BV avseende överträdelser på skatteområdet, bland annat avseende mervärdesskatt.

BV var yrkesverksam som revisor i egenskap av enskild näringsidkare fram till den 14 juni 2011. I denna egenskap var han skattskyldig för mervärdesskatt och omfattades, med hänsyn till sin omsättning, av de normala skattereglerna, med ingivande av månatliga deklARATIONER. Skattemyndigheten gjorde den 10 mars 2014 en anmälan hos Procureur de la République d'Annecy (åklagarmyndigheten i Annecy, Frankrike) mot BV och gjorde gällande att han gjort sig skyldig till oegentligheter i bokföringen, ingett mervärdesskattedeclarationer i vilka en stor del av inkomsterna inte var upptagna, deklarerat icke-kommersiella inkomster med för lågt belopp och sammantaget deklarerat för låga inkomster och därmed en icke-kommersiell vinst som var lägre än i verkligheten. Enligt anmälan hade mervärdesskatt med ett belopp på 82 507 euro och inkomstskatt med ett belopp på 108 883 euro undandragits. Efter åklagarmyndighetens förundersökning väcktes åtal mot BV vid Tribunal correctionnel d'Annecy (Brottmålsdomstolen i Annecy, Frankrike)

avseende skatteundandragande för att han på ett bedrägligt sätt hade undandragit skattepliktiga belopp samt avsaknad av underlag i bokföringen. Domstolen fann att BV var skyldig till de brott han åtalats för och dömde honom, den 23 juni 2017, till tolv månaders fängelse. BV överklagade domen till Cour d'appel de Chambéry (Appellationsdomstolen i Chambéry, Frankrike). Till stöd för sitt överklagande gjorde BV gällande att domen stred mot principen *ne bis in idem*, som garanteras i artikel 50 i stadgan, eftersom han, för samma gärning, redan hade varit föremål för ett förfarande för efterbeskattning, vilket hade lett till ett slutligt **skattetillägg** som uppgick till 40 procent av den undandragna skatten. Överklagandet lämnades utan bifall.

BV överklagade domen till Cour de cassation och gjorde gällande att den nationella lagstiftningen inte uppfyller det krav på klarhet och förutsebarhet som en kumulering av förfaranden och påföljder av straffrättslig karaktär ska uppfylla enligt den rättspraxis som följer av domen av den 20 mars 2018, Menci (C-524/15, EU:C:2018:197, punkterna 49–51). Han gjorde vidare gällande att den nationella lagstiftningen, i strid med den rättspraxis som följer av bland annat domen av den 20 mars 2018, *Garlsson Real Estate m.fl.* (C-537/16, EU:C:2018:193, punkterna 56 och 60), inte innehåller några bestämmelser som gör det möjligt att säkerställa att de ålagda påföljderna tillsammans inte är strängare än vad som är motiverat med hänsyn till den konstaterade överträdelsens allvar. Cour de cassation begärde förhandsavgörande.

EU-domstolen konstaterade att den hänskjutande domstolen ville få klarhet i huruvida den grundläggande rättighet som garanteras i artikel 50 i stadgan, jämförd med artikel 52.1 i stadgan, ska tolkas på så sätt

- att den utgör hinder för att begränsningen av den kumulering av förfaranden och påföljder av straffrättslig karaktär som föreskrivs i nationell lagstiftning för de allvarigaste fallen av bedrägligt undanhållande av skattepliktiga belopp eller underlåtenhet att lämna uppgifter i mervärdesskattedeklarationen endast följer av fast rättspraxis i vilken de bestämmelser som fastställer tillämpningsvillkoren för denna kumulering tolkas restriktivt, och/eller
- att den utgör hinder för en nationell lagstiftning som, i de fall då en ekonomisk påföljd kumuleras med en frihetsberövande påföljd, inte säkerställer genom klara och precisa bestämmelser, vid behov tolkade av nationella domstolar, att de samlade påföljderna inte är strängare än vad den konstaterade överträdelsens allvar motiverar.

EU-domstolen konstaterade inledningsvis att BV i det nationella brottmålet åtalades för bedrägligt undanhållande av skattepliktiga belopp och underlåtenhet att lämna uppgifter i mervärdesskattedeklarationen, trots att han, enligt uppgifterna i begäran om förhandsavgörande, för samma gärningar redan ålagts en slutlig administrativ påföljd av straffrättslig karaktär i den mening som avses i artikel 50 i stadgan för samma gärning. En sådan kumulering av förfaranden utgör en begränsning av den grundläggande rättighet som stadfästs i denna bestämmelse i stadgan, eftersom den förbjuder att flera påföljder av straffrättslig karaktär åläggs för samma gärning i olika förfaranden med detta syfte. En **begränsning av den grundläggande rätt som garanteras i artikel 50 i stadgan kan emellertid vara berättigad på grundval av artikel 52.1 i stadgan**. Av artikel 52.1 första meningen i stadgan följer att varje begränsning i utövandet av de rättigheter och friheter som erkänns i stadgan ska

vara **föreskriven i lag och förenlig med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och friheter**. Av andra meningens i samma stadgande följer att sådana begränsningar dessutom ska vara **proportionerliga** och **svara mot mål av allmänintresse som erkänns av unionen eller behovet av skydd för andra människors rättigheter och friheter**. Kumuleringen av förfaranden följer i detta fall av lag och respekterar enligt EU-domstolen det väsentliga innehållet i artikel 50 i stadgan eftersom den endast medger att förfaranden och påföljder kumuleras på vissa bestämda villkor, vilket säkerställer att den rättighet som garanteras i artikel 50 "inte undergrävs som sådan". Syftet att säkerställa uppbörden av skatt är godtagbart. Kumuleringen av förfaranden går inte utöver vad som är nödvändigt. Det är emellertid nödvändigt att det säkerställs att den samlade reaktionen är proportionerlig i förhållande till överträdelsen.

Frågorna besvarades mot den bakgrunden på följande sätt:

Den grundläggande rättighet som garanteras i artikel 50 i stadgan, jämförd med artikel 52.1 i stadgan, ska tolkas på följande sätt:

- Den utgör inte hinder för att begränsningen av den kumulering av förfaranden och påföljder av straffrättslig karaktär som föreskrivs i nationell lagstiftning för de allvarligaste fallen av bedrägligt undanhållande av skattepliktiga belopp eller underlåtenhet att lämna uppgifter i mervärdesskattedeklarationen endast följer av fast rättspraxis i vilken de bestämmelser som fastställer tillämpningsvillkoren för denna kumulering tolkas restriktivt, förutsatt att kumuleringen i rimlig grad kan förutses vid den tidpunkt då överträdelsen begås och att överträdelsen kan bli föremål för en kumulering av förfaranden och påföljder av straffrättslig karaktär.
- Den utgör däremot hinder för en nationell lagstiftning som, i de fall då en ekonomisk påföljd kumuleras med en frihetsberövande påföljd, inte genom klara och precisa bestämmelser, vid behov tolkade av nationella domstolar, säkerställer att de samlade påföljderna inte är strängare än vad den konstaterade överträdelsens allvar motiverar.

Processrätt

[Tjeckisk järnvägsmyndighet ansågs inte vara en domstol i den mening som avses i artikel 267 FEUF](#)

EU-domstolen, stora avdelningen, har i dom den 3 maj 2022 i mål C-453/20, CityRail, **avvisat** en begäran om förhandsavgörande från Úřad pro přístup k dopravní infrastruktúře (Myndigheten för tillträde till transportinfrastruktur, Tjeckien, nedan kallad myndigheten) angående tolkningen av artikel 288 FEUF och artiklarna 3, 27 och 31 i direktiv 2012/34/EU om inrättande av ett gemensamt europeiskt järnvägsområde. Begäran har framställts i ett mål mellan järnvägsföretaget CityRail a.s. och Správa železnic, státní organizace (nedan kallat Správa železnic), som är järnvägsinfrastrukturförvaltare i Tjeckien. Målet rör de villkor för tillträde till järnvägsnätet och vissa tillhörande anläggningar som har uppställts av Správa železnic.

Správa železnic upprättade och offentliggjorde en beskrivning av järnvägsnätet, i den mening som avses i artikel 3.26 i direktiv 2012/34, i vilken det bland annat redogör för villkoren för tillträde till vissa anläggningar. CityRail, som är ett järnvägsföretag, har med stöd av artikel 34e i järnvägslagen bestritt dessa villkor vid myndigheten, i

dess egenskap av nationellt regleringsorgan inom järnvägssektorn, med motiveringen att villkoren strider mot bestämmelserna i direktiv 2012/34. Myndigheten betvivlade att villkoren var förenliga med direktivet och begärde förhandsavgörande. I begäran angav myndigheten skäl till varför den skulle anses vara en domstol i den mening som avses i artikel 267 FEUF.

EU-domstolen framhöll inledningsvis att **ett nationellt organ** – trots att det inte råder något tvivel om att det är inrättat enligt lag och är av stadigvarande karaktär, att dess jurisdiktion är av tvingande art, att förfarandet är kontradiktoriskt, att det tillämpar rättsregler samt att det är oavhängigt – **endast kan begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen om det fullgör dömande uppgifter i det förfarande som äger rum vid organet**. Den omständigheten att organet i fråga kan inleda förfaranden på eget initiativ talar för att det inte fullgör dömande uppgifter, utan uppgifter av förvaltningskaraktär. Vid bedömningen av ett organs uppgifter är även dess roll och placering i den nationella rättsordningen av betydelse. Vad gäller begreppet ”domstol”, i den mening som avses i artikel 267 FEUF, har EU-domstolen dessutom vid upprepade tillfällen erinrat om att det till sin natur endast kan avse en myndighet som har egenskapen av en utomstående i förhållande till den myndighet som har fattat det beslut som är föremål för talan. Eftersom myndigheten, enligt det aktuella direktivet, kunde inleda prövning på eget initiativ och själv genomföra undersökningar av omständigheterna ansågs den inte fullgöra dömande uppgifter.

Skatterätt

[Förskottsbeskattning av utdelning inom gränsöverskridande koncern ansågs strida mot direktiv](#)

EU-domstolen, andra avdelningen, har i dom den 12 maj 2022 i mål C-556/20, Schneider Electric, prövat en begäran om förhandsavgörande från Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Frankrike) angående tolkningen av artikel 4 och artikel 7.2 i direktiv 90/435/EEG om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater. Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, Schneider Electric SE, Axa SA, BNP Paribas SA, Engie SA, Orange SA och L'Air Liquide, société anonyme pour l'étude et l'exploitation des procédés Georges Claude (nedan kallat L'Air Liquide), och, å andra sidan, Premier ministre (premiärministern, Frankrike) och ministre de l'Économie, des Finances et de la recherche (ministern för ekonomi, finans och forskning, Frankrike). Målet rör en talan om ogiltigförklaring av de administrativa kommentarerna avseende den förskottsvis uttagna skatten på lös egendom enligt artikel 223e i code général des impôts (den allmänna skattelagen).

Schneider Electric, Axa, Engie och Orange (nedan kallade Schneider Electric m.fl.) samt BNP Paribas och L'Air Liquide har väckt talan vid Conseil d'État om ogiltigförklaring av de administrativa kommentarerna till artikel 223 sexies i den allmänna skattelagen (CGI). Klagandena i det nationella målet anser att de angripna kommentarerna återger bestämmelserna om införande av förskottsskatt på lös egendom i artikel 223 sexies CGI, vilka i sig är oförenliga med bestämmelserna i artikel 4 i direktiv 90/435, eftersom förskottsskatten på lös egendom har karaktären av en skatteåtgärd som föreskrivs av ett moderbolags medlemsstat och som föreskriver att skatt ska tas ut när moderbolaget lämnar utdelning och att underlaget

för denna utgörs av beloppen för den utdelning som lämnats, inklusive de belopp som härrör från moderbolagets utländska dotterbolag. Den hänskjutande domstolen har angett att den franska lagstiftaren, när det gäller den skattemässiga behandlingen av vinster som omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 90/435, i artiklarna 145 och 216 CGI har valt att tillämpa det undantagssystem som föreskrivs i artikel 4.1 första strecksatsen i detta direktiv, med förbehåll för beskattning av en andel av kostnaderna och utgifterna, med en schablonmässigt fastställd skattesats på 5 procent, som motsvarar de kostnader och utgifter som moderbolaget har haft i samband med sitt innehav i det dotterbolag som har delat ut vinsten, i enlighet med artikel 4.2 i det direktivet. Vinsterna är således undantagna från skatt till 95 procent. Den hänskjutande domstolen har påpekat att det endast är den som gör en vidareutdelning som är skyldig att betala sådan förskottsskatt på lös egendom som föreskrivs i artikel 223 sexies CGI och att förskottsskatten, mot bakgrund av EU-domstolens praxis, följaktligen inte utgör källskatt i den mening som avses i artiklarna 5 och 6 och artikel 7.1 i direktiv 90/435, vilket parterna är överens om. Nämnda förskottsskatt på lös egendom kan däremot omfattas av tillämpningsområdet för artikel 4.1 första strecksatsen i direktiv 90/435. Eftersom den förskottsskatt på lös egendom som föreskrivs i artikel 223 sexies CGI var en av beståndsdelarna i en mekanism för undanröjande av ekonomisk dubbelbeskattning av utdelad vinst, frågar sig den hänskjutande domstolen om denna förskottsskatt inte omfattas av artikel 7.2 i direktiv 90/435. Nämnda förskottsskatt skulle nämligen betalas vid utdelning av vinst som ger rätt till skattetillgodohavande, det vill säga skattereduktion, när denna vinst inte har blivit föremål för bolagsskatt enligt allmän skattesats, och syftet med denna skatt var att förhindra att den skattereduktion som är förenad med dessa vinster inte kan rättfärdigas med hänsyn till den skatt som det utdelande bolaget har att betala på den vinst på vilken den tas ut och således att förhindra att beviljandet av denna skattereduktion leder till en "dödviktseffekt" för mottagaren av utdelningen. Förhandsavgörande begärdes.

EU-domstolen konstaterade att tolkningsfrågan avsåg att ge klarhet i **huruvida artikel 4.1 i direktiv 90/435 ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning i vilken det föreskrivs att ett moderbolag är skyldigt att erlagga förskottsskatt vid vidareutdelning till sina aktieägare av vinst som det erhållit från sina dotterbolag, vilket ger rätt till ett skattetillgodohavande, när denna vinst inte varit föremål för bolagsskatt enligt allmän skattesats** och, i förekommande fall, huruvida denna lagstiftning omfattas av artikel 7.2 i direktivet. Domstolen framhåll inledningsvis att det framgår av artikel 4.1 i direktiv 90/435 att när ett moderbolag, i egenskap av ägare i sitt dotterbolag, tar emot utdelad vinst från dotterbolaget ska den medlemsstat där moderbolaget är hemmahörande antingen avstå från att beskatta denna vinst eller tillåta moderbolaget att från den skatt det ska betala avräkna den på vinsten belöpande bolagsskatt som dotterbolaget har betalat och, i förekommande fall, den källskatt som innehållits av den medlemsstat där dotterbolaget är hemmahörande, dock högst med beloppet för motsvarande inhemsk skatt. Direktiv 90/435 ger således uttryckligen **medlemsstaterna möjlighet att välja mellan ett system med undantag från skatt och ett system med avräkning** som föreskrivs i artikel 4.1 första respektive andra strecksatsen i direktivet. Det aktuella målet rör artikel 4.1 första strecksatsen. Domstolen påpekade att tillämpningen av artikel 4.1 första strecksatsen i direktiv 90/435 inte är beroende av någon särskild

skatt och vidare att denna bestämmelse **syftar till att undvika att medlemsstaterna vidtar skatteåtgärder som leder till dubbelbeskattning** av vinst som dotterbolaget delar ut till moderbolaget. Härav följer att om den medlemsstat i vilken moderbolaget är hemmahörande beskattar den vinst som ett dotterbolag delar ut till sitt moderbolag vid vidareutdelningen av vinsten så att det leder till en beskattning av vinsten som överstiger den övre gräns på 5 procent som föreskrivs i artikel 4.2 i direktiv 90/435, skulle detta leda till en dubbelbeskattning på moderbolagsnivå som strider mot detta direktiv. Tillämpning av den aktuella förskottsskatten kan leda till att vinster som erhållits av ett moderbolag från dess dotterbolag i en annan medlemsstat än den berörda medlemsstaten blev föremål för en beskattning vid vidareutdelningen som översteg den övre gräns på 5 procent som föreskrivs i artikel 4.2 i direktiv 90/435, vilket strider mot detta direktiv. **Svaret på tolkningsfrågan** såvitt avser artikel 4.1 i direktivet formulerades på följande sätt:

Artikel 4.1 första strecksatsen i direktiv 90/435 ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning i vilken det föreskrivs att ett moderbolag är skyldigt att erlægga förskottsskatt vid vidareutdelning till sina aktieägare av vinst som betalats av dess dotterbolag och som ger rätt till skattetillgodohavande, när denna vinst inte har blivit föremål för bolagsskatt enligt ordinarie skattesats och när de belopp som ska betalas i form av förskottsskatt överstiger den övre gräns på 5 procent som föreskrivs i artikel 4.2 i detta direktiv.

Domstolen konstaterade vidare att en sådan bestämmelse inte omfattas av artikel 7.2 i direktivet.

Konkurrensrätt m.m.

Inre marknaden och fri rörlighet

Inrikes och rättsligt samarbete

[Tilltalad som avsiktligt undandrar sig lagföring kan sakna rätt till ny rättegång efter fällande dom](#)

EU-domstolen, fjärde avdelningen, har i dom den 19 maj 2022 i mål C-569/20, Spetsializirana prokuratura, prövat en begäran om förhandsavgörande från Spetsializiran nakazatelen sad (Särskilda brottmålsdomstolen, Bulgarien) angående tolkningen av artiklarna 8 och 9 i direktiv (EU) 2016/343 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumtionen och av rätten att närvara vid rättegången i straffrättsliga förfaranden, artikel 4a i rambeslut 2002/584/RIF om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, samt av artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Begäran har framställts i ett brottmål mot IR där IR åtalats för skattebrott som kan medföra en frihetsberövande påföljd.

Särskilda åklagarmyndigheten inledde ett straffrättsligt förfarande mot IR. IR anklagades därvid för att ha deltagit i en kriminell organisation med syftet att begå skattebrott. Inledningsvis delgavs IR åtalet personligen. Efter att ha delgetts åtalet angav IR på vilken adress som han kunde anträffas. Då handläggningen av

brottmålet påbörjades vid domstol kunde han emellertid inte anträffas på denna adress, särskilt då den hänskjutande domstolen försökte delge honom en kallelse till förhandlingen. Den hänskjutande domstolen utsåg ex officio en advokat som dock inte hade haft någon kontakt med IR. Eftersom det fanns felaktigheter i det åtal som IR hade delgetts förklarades åtalet ogiltigt. Av denna anledning avskrevs målet från vidare handläggning. Därefter upprättades ett nytt åtal och handläggningen återupptogs. Vid detta tillfälle vidtog man än en gång efterforskningsåtgärder för att hitta IR, bland annat via hans familjemedlemmar, tidigare arbetsgivare och mobiltelefonioperatörer, dock utan framgång.

Den hänskjutande domstolen drog härav slutsatsen att IR avvikit. Den hänskjutande domstolen anser att målet under dessa omständigheter kan avgöras trots IR:s utevaro. Enligt den hänskjutande domstolen framstår det emellertid som oklart om en sådan situation omfattas av artikel 8.2 i direktiv 2016/343 eller av det typfall som avses i artikel 8.4 i direktivet. Den begärde därför förhandsavgörande.

EU-domstolen fann att de ställda frågorna avsåg att ge klarhet i **huruvida** artiklarna 8 och 9 i direktiv 2016/343 ska tolkas så, att **en tilltalad som behöriga nationella myndigheter trots rimliga ansträngningar inte lyckats hitta**, och till vilken nämnda myndigheter av den anledningen inte lyckats överlämna några uppgifter om dennes rättegång, **kan bli föremål för rättegång** och, i förekommande fall, en fällande dom i dennes utevaro, **utan att den tilltalade, efter underrättelse om denna fällande dom, bereds möjlighet att direkt göra gällande sin rätt enligt direktivet till en ny rättegång** eller likvärdigt rättsmedel som medger en ny prövning av sakfrågan i dennes närvaro.

Direktivets syfte är bl.a. att säkerställa den tilltalades rätt att närvara vid rättegången. Enligt artikel 8.1 i direktiv 2016/343 ska medlemsstaterna se till att den rättigheten iakttas. Enligt artikel 8.2 och 8.4 får medlemsstaterna emellertid, under vissa förutsättningar, föreskriva att en rättegång får hållas i den tilltalades utevaro. Enligt artikel 9 i direktivet ska medlemsstaterna, när en sådan rättegång har hållits **trots att villkoren i artikel 8.2 inte är uppfyllda**, se till att den berörda personen har rätt till "en ny rättegång eller annat rättsmedel som medger en ny prövning av sakfrågan ... och som kan leda till att det ursprungliga avgörandet upphävs" (vilket nedan kallas "rätten till en ny rättegång"). Dessa bestämmelser **har direkt effekt**.

Ett **iakttagande av villkoren i artikel 8.2 i direktivet förutsätter** antingen att den berörda personen i rätt tid **har underrättats** om rättegången och om konsekvenserna av utevaro, eller att denne helt enkelt har blivit underrättad om rättegången vid vilken denne för övrigt företräds av en med fullmakt försedd försvarare som utsetts antingen av den berörda personen eller av staten. **Villkoren är alltså uppfyllda när den tilltalade, efter att ha informerats i vederbörlig ordning, frivilligt och på ett otvetydigt sätt avstått från sin rätt att närvara vid rättegången.** Den tilltalade ska anses ha underrättats i vederbörlig ordning om denne i rätt tid "kallas personligen" eller "på annat sätt officiellt informeras om tid och plats för rättegången på ett sätt som gör det möjligt för honom eller henne att bli medveten om rättegången", och har **rätt till en ny rättegång**, i den mening som avses i artikel 9 i direktivet, om villkoren i artikel 8.2 däri inte är uppfyllda. När en tilltalad avvikit utan att villkoren i artikel 8.2 är uppfyllda föreligger således en rätt till ny rättegång. Det är endast om det av precisa och objektiva indicier framgår att den berörda personen – trots att han eller hon officiellt underrättats om att han eller hon

har anklagats för att ha begått ett brott och således har vetskap om att en rättegång kommer att hållas – avsiktligt agerar på ett sätt för att undvika att officiellt få information om tid och plats för förhandlingen, som denna person kan anses ha underrättats om rättegången och ha frivilligt och otvetydigt avstått från sin rätt att närvara vid rättegången.

Frågorna besvarades mot den bakgrunden på följande sätt:

Artiklarna 8 och 9 i direktiv 2016/343 ska tolkas så, att en tilltalad som behöriga nationella myndigheter trots rimliga ansträngningar inte lyckats hitta, och till vilken nämnda myndigheter av den anledningen inte lyckats överlämna några uppgifter om dennes rättegång, kan bli föremål för rättegång och, i förekommande fall, en fällande dom i dennes utvaro, men den tilltalade ska i sådant fall i princip, efter underrättelse om denna fällande dom, beredas möjlighet att direkt göra gällande sin rätt enligt direktivet till en ny rättegång eller likvärdigt rättsmedel som medger en ny prövning av sakfrågan i dennes närvaro. Denna rätt kan emellertid förvägras nämnda person om det framgår av precisa och objektiva indicier att personen fått tillräcklig information för att känna till att en rättegång skulle komma att hållas mot honom eller henne och denne, genom avsiktligt handlande och i syfte att undandra sig lagföring, har hindrat myndigheterna från att officiellt underrätta personen om rättegången.

[Pressmeddelande](#) har lämnats.

Informationssamhället

Arbetsrätt

[Arbetstagare hos bemanningsföretag har rätt till samma semesterlöneförmåner som arbetstagare vid företaget där arbetet utförs](#)

EU-domstolen, sjätte avdelningen, har i dom den 12 maj 2022 i mål C-426/20, Luso Temp, prövat en begäran om förhandsavgörande från Tribunal Judicial da Comarca de Braga, Juízo do Trabalho de Barcelos (distriktsdomstol i Braga, avdelningen för arbetsrätt i Barcelos, Portugal) angående tolkningen av artikel 5.1 första stycket i direktiv 2008/104/EG om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag. Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, GD och ES, som är arbetstagare och som hyrs ut av bemanningsföretag, och, å andra sidan, Luso Temp - Empresa de Trabalho temporário SA (nedan kallat Luso Temp), som är det bolag med vilket arbetstagarna ingått ett avtal om anställning som inhyrd personal. Målet rör **storleken på den ersättning som detta bolag ska betala dem för icke uttagna semesterdagar** och motsvarande semestertillägg på grund av att deras anställning upphört.

Den 9 oktober respektive den 29 oktober 2017 ingick ES och GD ett avtal om anställning med Luso Temp, som inhyrd personal inom ramen för vilket de ställdes till förfogande för att utföra ett uppdrag hos det kundföretag som är aktuellt i det nationella målet. Detta uppdrag upphörde den 8 oktober 2019 vad gäller ES och den 28 oktober samma år vad gäller GD. Efter det att deras anställning som inhyrd personal hade upphört väckte kärandena i det nationella målet talan mot Luso Temp vid den hänskjutande domstolen om återbetalning av de förfallna belopp som enligt dem inte hade betalats för betald semester och motsvarande semestertillägg för

perioden under vilken de var anställda av detta bolag. Enligt beslutet om hänskjutande är parterna i det nationella målet oense om vilken beräkningsmetod som ska tillämpas för att fastställa antalet betalda semesterdagar och storleken på det motsvarande semestertillägg som kärandena i det nationella målet har rätt till. Kärandena i det nationella målet har nämligen gjort gällande att detta antal dagar och detta belopp ska fastställas i enlighet med det allmänna systemet för betald semester som föreskrivs i artiklarna 237–239 och i artikel 245 i arbetslagen. ES och GD anser således att de med tillämpning av dessa bestämmelser har rätt till en utbetalning motsvarande 65 respektive 67 dagars betald semester samt motsvarande semestertillägg, motsvarande

- två semesterdagar per månad under det år då de tillträdde sina tjänster, med tillämpning av artikel 239.1 i arbetslagen, det vill säga fyra dagar för de två månader av arbete som de utfört under år 2017,
- 22 dagar per arbetat år, i enlighet med artikel 237.1 och artikel 238.1 i arbetslagen, vilka förfallit till betalning den 1 januari 2018 och den 1 januari 2019, det vill säga sammanlagt 44 dagar, och
- antalet semesterdagar beräknat i förhållande till arbetstiden under det år då anställningen upphörde, det vill säga år 2019, enligt artikel 245.1 b i arbetslagen, vilket innebär 17 dagar för ES och 19 dagar för GD.

Luso Temp anser tvärtom att den beräkningsmetod som ska tillämpas för att fastställa antalet betalda semesterdagar och det motsvarande semestertillägg som kärandena i det nationella målet har rätt till är den som föreskrivs i det särskilda system för betald semester som är tillämpligt på arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag, vilket föreskrivs i artikel 185.6 i arbetslagen, enligt vilken arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag endast har rätt till betald semester och motsvarande semestertillägg i proportion till längden på deras anställningsavtal. Var och en av kärandena i det nationella målet har således endast rätt till 44 dagars betald semester som motsvarar de två år som de har utfört arbete.

Förhandsavgörande begärdes. EU-domstolen fann att den ställda frågan avsåg att ge klarhet i huruvida artikel 5.1 första stycket i direktiv 2008/104, jämförd med artikel 3.1 f i samma direktiv, ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken den ersättning som arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag, för det fall att deras anställning hos ett kundföretag avslutas, erhåller för icke uttagen årlig betald semester och motsvarande semestertillägg är lägre än den ersättning som dessa arbetstagare skulle ha rätt till i samma situation och på samma grund om de hade rekryterats direkt av kundföretaget för att inneha samma tjänst under samma period.

EU-domstolen konstaterade inledningsvis att begreppet ”**grundläggande arbets- och anställningsvillkor**”, i den mening som avses i artikel 5.1 första stycket i direktiv 2008/104, jämförd med artikel 3.1 f i samma direktiv, tolkas så, att det **omfattar en ersättning som en arbetsgivare är skyldig att betala en arbetstagare, på grund av att dennes anställning som arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag har upphört, för icke uttagen årlig betald semester och motsvarande semestertillägg**. Utifrån **principen om likabehandling ska arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag, enligt artikel 5.1 första stycket i direktiv 2008/104, under den tid de utför sina uppgifter hos ett kundföretag ska åtnjuta åtminstone sådana grundläggande arbets- och anställningsvillkor** som skulle ha varit tillämpliga om

de hade rekryterats direkt av detta företag för att där inneha samma tjänst. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva om så är fallet.

Konsumenträtt

Konsumentskyddet trumfar regler om rättskraft

EU-domstolen, stora avdelningen, har i dom den 17 maj 2022 i mål C-869/19, Unicaja Banco, tillsammans med ett flertal andra mål*, prövat en begäran om förhandsavgörande från Tribunal Supremo (Högsta domstolen, Spanien) angående tolkningen av artikel 6.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal. Begäran har framställts i ett mål mellan L och bankinstitutet Unicaja Banco SA. Målet rör den omständigheten att den nationella appellationsdomstolen inte *ex officio* prövat en grund avseende åsidosättande av unionsrätten.

*De övriga målen, som inte rapporteras, är dom av den 17 maj 2022 i mål C-600/19, Ibercaja Banco, ECLI:EU:C:2022:394, av den 17 maj 2022 i mål C-725/19, Impuls Leasing România, ECLI:EU:C:2022:396, och av den 17 maj 2022 i förenade målen C-693/19 och C-831/19, SPV Project, ECLI:EU:C:2022:395.

Bankinstitutet beviljade L ett hypotekslån på 120 000 euro för att finansiera förvärvet av ett enfamiljshus. Lånet skulle återbetalas genom 360 månadsbetalningar. Lånet löpte med fast ränta om 3,35 procent för det första året och därefter med rörlig ränta för de följande åren. Den rörliga ränta beräknades genom ett tillägg på 0,52 procent på Euribor-räntan per år. Avtalet innehöll ett **"villkor om räntegolv"** som innebar att den rörliga räntan **inte kunde understiga 3 procent**. Den hänskjutande domstolen har angett att bankinstitutet tillämpade "villkoret om räntegolv" på L år 2009, när Euribor-räntan sänktes kraftigt.

L väckte talan och yrkade att villkoret skulle ogiltigförklaras och att de belopp som felaktigt uppburits i enlighet med detta skulle återbetalas. L ansåg sig inte ha informerats på ett adekvat sätt om förekomsten av detta villkor och om dess relevans för låneavtalets systematik. Villkoret skulle därför förklaras vara oskäligt på grund av bristande transparens. Bankinstitutet invände till sitt försvar att L hade underrättats om att detta villkor hade införts i låneavtalet. L vann i första instans men förlorade i andra.

Den hänskjutande domstolen har angett att till följd av processläget begränsar tillämpningen av olika principer i spansk civilprocessrätt, såsom dispositionsprincipen, principen om att domstolsavgöranden inte får gå utöver vad parterna har yrkat och förbudet mot *reformatio in pejus*, var det inte möjligt att besluta om en återbetalning av hela det felaktigt erlagda beloppet. Den hyste emellertid tvekl om huruvida detta var förenligt med artikel 6.1 i direktivet, och begärde förhandsavgörande.

EU-domstolen konstaterade att den hänskjutande domstolen ville få klarhet i huruvida **artikel 6.1 i direktiv 93/13** ska tolkas så, att den utgör **hinder för tillämpning av nationella processrättsliga principer, enligt vilka en nationell domstol**, som har att pröva ett överklagande av en dom som tidsmässigt begränsar återbetalningen av de belopp som felaktigt erlagts av konsumenten i enlighet med ett villkor som förklarats vara oskäligt, **inte ex officio kan pröva en grund som avser**

åsidosättande av denna bestämmelse och förordna om full återbetalning av dessa belopp. Domstolen påminde om **principerna om likvärdighet** – att EU-rättsligt grundade anspråk inte får behandlas sämre än motsvarande nationellt grundade anspråk – **och effektivitet** – att det inte får bli orimligt svårt att utöva de rättigheter som följer av unionsrätten, samt att den tidigare fastslagit att **artikel 6.1 ska anses utgöra en del av grunderna för rättsordningen i medlemsstaterna.** ”Härav följer att i enlighet med **likvärdighetsprincipen** ska den nationella domstolen, när den prövar ett överklagande och i enlighet med den nationella rätten har rätt, eller är skyldig att bedöma ex officio om en rättshandling är lagenlig utifrån bestämmelser som inom den nationella rättsordningen hänför sig till grunderna för rättsordningen, trots att denna rättsfråga inte varit föremål för prövning i första instans, därvid även ha rätt eller skyldighet att ex officio pröva om en sådan rättshandling är lagenlig utifrån denna bestämmelse i direktiv 93/13. I ett sådant fall ska den nationella domstolen, när omständigheterna i det aktuella målet visar att det föreligger tvivel om huruvida ett avtalsvillkor är oskäligt, ex officio pröva lagenligheten av detta villkor mot bakgrund av de kriterier som anges i direktivet” (punkt 25 i domen). Eftersom artikel 6 i direktiv 93/13 utgör en bestämmelse som är likvärdig med en nationell regel avseende grunderna för rättsordningen, ska den nationella domstol vid vilken ett överklagande har anhängiggjorts ex officio kunna pröva en grund som avser åsidosättande av artikel 6.1 i direktiv 93/13, om sådana regler avseende grunderna för rättsordningen enligt nationell rättspraxis anses utgöra ett undantag från tillämpningen av de aktuella processrättsliga principerna. Vad gäller **effektivitetsprincipen** framhöll domstolen att de villkor som fastställs i nationell rätt, till vilka det hänvisas i artikel 6.1 i direktiv 93/13, **inte får påverka innehållet i konsumenternas rätt** enligt denna bestämmelse att inte vara bunden av ett villkor som anses oskäligt. Visserligen kan principen om rättskraft medföra inskränkningar i konsumentskyddet, men den nationella rättspraxis som begränsar rättsverkningarna av artikel 6.1 i tiden när det gäller förekomsten av avtalsvillkor om räntegolv enbart säkerställer ett begränsat skydd för konsumenter som ingått ett avtal om hypotekslån innehållande ett villkor om räntegolv före dagen för det domstolsavgörande i vilket det konstaterats att villkoret var oskäligt. Ett sådant skydd är således ofullständigt och otillräckligt och utgör inte en lämplig eller verkningsfull åtgärd för att få användningen av denna typ av villkor att upphöra, vilket strider mot vad som föreskrivs i artikel 7.1 i direktiv 93/13. EU-domstolen har således, i domen av den 21 december 2016, Gutiérrez Naranjo m.fl., C-154/15, C-307/15 och C-308/15, EU:C:2016:980, slagit fast att artikel 6.1 i direktiv 93/13 ska tolkas så, att den utgör hinder för nationell rättspraxis som tidsmässigt begränsar verkan av avtalets återgång i samband med fastställandet i domstol av att ett villkor i ett avtal som en näringsidkare ingått med en konsument är oskäligt. Även om konsumenterna i målet vid den nationella domstolen inte har överklagat domen i första instans som innehöll en sådan tidsbegränsning, kan detta förklaras av att när EU-domstolen meddelande den domen hade fristen enligt nationell rätt för att överklaga eller inge ett anslutningsöverklagande redan löpt ut. Under sådana omständigheter kan det inte anses att konsumenten har varit fullständigt passiv. Av detta följer att tillämpningen av de aktuella nationella processrättsliga principerna, genom att frånta konsumenten processuella medel som gör det möjligt för vederbörande att göra gällande sina

rättigheter enligt direktiv 93/13, kan göra det omöjligt eller orimligt svårt att skydda dessa rättigheter, vilket strider mot effektivitetsprincipen.

Frågan besvarades mot den bakgrunden på följande sätt:

Artikel 6.1 i direktiv 93/13 ska tolkas så, att den utgör hinder för tillämpning av nationella processrättsliga principer, enligt vilka en nationell domstol, som har att pröva ett överklagande av en dom som tidsmässigt begränsar återbetalningen av de belopp som felaktigt erlagts av konsumenten i enlighet med ett villkor som förklarats vara oskäligt, inte ex officio kan pröva en grund som avser åsidosättande av denna bestämmelse och förordna om full återbetalning av dessa belopp, när bristen på bestridande av denna begränsning i tiden av den berörda konsumenten inte kan hänföras till att denna varit helt passiv.

[Pressmeddelande](#) i detta och övriga mål i samma fråga avgjorda vid samma tidpunkt har meddelats.

Migrationsrätt

Miljörätt

EU-RÄTTEN I SVENSKA JURIDISKA TIDSKRIFTER

Från [Svensk juristtidning](#) noteras bl.a. [Tvivelaktig svensk tillämpning av EU:s dataskyddsregler](#) av Walter Guldbbrandzén och Ester Herlin-Karnell.

Även [Skattenytt](#) tillhandahåller vissa artiklar fritt på nätet.

NYA MÅL

DET HÄNDER I EU-DOMSTOLEN

Måndagen den 27 juni 2022 håller domstolen, tredje avdelningen, muntlig förhandling i mål C-268/21, Norra Stockholm Bygg, som rör en begäran om förhandsavgörande från Högsta domstolen. Begäran avser följande frågor:

Innefattar artiklarna 6.3 och 6.4 i den allmänna dataskyddsförordningen krav också på nationell processrättslig lagstiftning om editionsplikt?

Om svaret på fråga 1 är ja, innebär den allmänna dataskyddsförordningen att det vid bedömningen av frågan om edition ska beslutas rörande en handling med personuppgifter även ska tas hänsyn till de registrerades intressen? Ställer unionsrätten i så fall några krav på hur denna bedömning närmare ska göras?

Torsdagen den 14 juli 2022 meddelar domstolen, fjärde avdelningen, dom i mål C-573/21, CC, som rör en begäran om förhandsavgörande från Högsta domstolen. Begäran avser frågan om domstolen i en medlemsstat behåller sin behörighet enligt artikel 8.1 i Bryssel II-förordningen om det barn som målet rör under

domstolsförfarandet byter hemvist från en medlemsstat till ett tredjeland som är anslutet till 1996 års Haagkonvention (jfr artikel 61 i förordningen)?

FRÅN LAGSTIFTNINGSPROJEKTET

[Åtgärder för en jämnare fördelning av boende för vissa skyddsbehövande - Prop. 2021/22:250](#)

I propositionen föreslås ändringar i lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. för att åstadkomma en jämnare fördelning över landet av boendeplatser för skyddsbehövande som kommer till Sverige med stöd av EU:s massflyktsdirektiv.

Det föreslås att

- lagens bestämmelser ska gälla redan från den tidpunkt då utlänningen ansöker om tillfälligt skydd,
- Migrationsverket, samtidigt som myndigheten behåller huvudansvaret för mottagandet, ska få anvisa en kommun att ordna boendet för personer med uppehållstillstånd med tillfälligt skydd, och
- kommunerna ges befogenhet att anordna boenden för dessa personer.

Kommunerna ska få ersättning för att anordna boenden. Dessa ersättningar kommer, liksom bland annat fördelningen av anvisningar, att regleras i förordning. Med anledning av det föreslås att lagen kompletteras med ett bemyndigande och kriterier för fördelningen.

Slutligen föreslås att även bestämmelserna i lagen (2008:344) om hälso- och sjukvård åt asylsökande m.fl. ska gälla från den tidpunkt då utlänningen ansöker om tillfälligt skydd.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2022.

En [lagrådsremiss](#) i samma lagstiftningsförfarande lämnades den 12 maj 2022.

[Anpassningar till EU:s marknadskontrollförordning – del 2. Prop. 2021/22:238](#)

Regeringen föreslår nya bestämmelser om marknadskontroll i flera lagar som genomför och kompletterar bestämmelser i EU:s produktlagstiftning. Det föreslås även ändringar av befintliga bestämmelser om marknadskontroll i ett antal lagar. Bestämmelserna är nödvändiga för att komplettera EU:s marknadskontrollförordning i svensk rätt.

Bestämmelserna innebär att marknadskontrollmyndigheterna får utökade befogenheter att kontrollera att produkter som tillhandahålls på EU:s inre marknad uppfyller gällande krav, till exempel säkerhetskrav eller krav för att skydda människors hälsa eller miljön.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 25 juli 2022.